

บทที่ 1

ห้องสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ตกแต่งอย่างประณีตตามรสนิยมของ
เจ้าของห้อง โต๊ะทำงานตั้งอยู่มุมหนึ่ง ส่วนที่เหลือจัดเป็นมุมพักผ่อน มี
อุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครัน...ร่างสูงยื่นกอดดอกฟิงกรอบประตู่
เป็นครั้งที่ห้าแล้วแหละที่แม่จอมยุ่งซัดคำสั่ง เข้ามาวุ่นวายในห้องทำงาน
ของเขา แต่ละครั้งก็อ้างนู่นอ้างนี่ไปเรื่อยเรื่อย ถนัดเสียจริงเรื่องสร้างความ
น่ารำคาญ

เฉพาะแค่เดือนนี้ก็สี่ครั้งแล้ว ชายหนุ่มส่ายหน้ากับตัวเอง นึกถึง
เหตุการณ์ในรอบหนึ่งเดือนที่ผ่านมา

‘แก้มมาจัดโต๊ะให้ค่ะ เป็นไง เรียบร้อยมั๊ยคะ’

ความหวังดีครั้งแรกของเธอทำเอาเอกสารสำคัญปนกันไปหมด ยังดี
ที่ไม่โยนใส่ถังขยะเพราะคิดว่าเป็นแค่เศษกระดาษ

‘แก้มเข้ามาจัดตู้หนึ่งสี่คะ’

เป็นระเบียบเรียบร้อยดีมาก แต่มันทำให้เขาหมดอารมณ์อ่านตอน
ที่ยังค้างอยู่เลยทีเดียวน

‘แก้มมาทำความสะอาด ปล่อยให้ฝุ่นเยอะแบบเนี่ย ระวังจะเป็น
ภูมิแพ้ล่ะคะ’

หรือแม่กระทั่ง
'แก้มมาเปลี่ยนน้ำในแจกันค่ะ เดี่ยวยุ้งมันวางไข่'
สารพัดความหวังดีที่หามาเป็นข้ออ้าง *ดูซิ วันนี้จะแก้ตัวว่าอะไรอีก*

มือเรียวยาวยังคงหยิบโน่นจัดนี่ ฮัมเพลงอย่างมีความสุข ไม่รู้ตัว
เลยสักนิดว่าผมครีมส่อเค้าวอยู่ด้านหลัง

*ได้ยินไหม ใจฉัน บอกรักเธอ
เธอได้ยินหรือเปล่า
รักเธอเหลือเกิน
อยากให้เธอรู้ว่าคนใกล้ๆ ตัว
แอบรักเธอมานานเท่าไร
แอบมีอะไรอยู่ในความสัมพันธ์
ก็มีแต่เสียงที่ดังก้องในใจ
ว่ารักเธออย่างนั้น
ได้แต่รอวันที่เธอจะรู้ใจ**

"แก้ม!" หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว แจกันแก้วใสใบบางในมือหล่นลง
กระทบพื้น

เพลิง! *เอาอีกแล้วแก้มใส ทำไมซุ่มซ่ามอย่างนี้นะ* คนรู้ตัวว่ามีความ
ผิดหน้าจ๋อย ค่อยๆ หันมาสบสายตาหงุดหงิดของเขา

"แก้ม...เอ่อ...แก้ม...เข้ามาทำแจกันของพี่มาร์คแตก"

'มาร์คัส ดาร์ลตัน' สายหน้าอย่างระอาเต็มทีกับมือบางที่ยื่นเคาะแก้ว
ออกมาให้ดู

"อืม...เห็นแล้ว"

* เพลง เสียงจากคนใกล้ตัว ของ Zaza

"แก้มไม่ได้ตั้งใจนะคะ แก้มตกใจ ก็พีมาร์คเรียกชะงัดเชียว อยู่ใกล้กันแค่นี้เรียกเบาๆ ก็ได้ยิน" ท้ายเสียงบ่นอุบอิบ

ดวงตาสีฟ้าอมเทายังจ้องนิ่ง แก้มใสเหลือบมองนาฬิกา *นี่ก็เพิ่งหกโมงเองนี่นา กลับมาได้ไง ไหนคุณแม่บอกว่าวันนี้มีประชุมกลับดึก*

ปฏิกิริยาของเธอไม่พ้นสายตาเขาไปได้ ลำพองแม่ตัวดีเองโดนดูหน้าๆ เขาก็ไม่กล้ามาวุ่นวายมากนัก แต่นี่คงได้แรงหนุนลูกใหญ่จากแม่เขาแน่ๆ ถึงได้ทำแก๊งกล้าไม่ฟังกันอย่างนี้

"แก้ม" เขาเรียกเสียงดู

"คะ?" คราวนี้ตายแน่

"หลบตาทำไม เงยหน้าขึ้นมาพูดกันก่อน" เอาแต่ก้มหน้างู้ๆ อย่างนี้แล้วจะคุยกันรู้เรื่องได้ยังไง

แก้มใสค่อยๆ เงยหน้าขึ้นสบตาเขา "จะดูอะไรแก้มอีกล่ะคะ แก้มก็แค่หวังดี เห็นนั่งทำงานมุ่มเดิมทุกวัน กลัวว่าพีมาร์คจะเบือ ก็เลยอยากจัดห้องให้ใหม่" ดวงตาสีแจ่มแจ้วมีน้ำคลอตา

อันที่จริงเขาก็ไม่อยากดูเธอนักหรอก แต่ถ้าไม่ปรามไว้บ้างก็วุ่นวายกับเขาหนักขึ้นทุกที

"ขบใจสำหรับความหวังดีนะแก้ม แต่ทุกครั้งที่แก้มพยายามหวังดีกับพีมันก็มีแต่เรื่อง จำได้มั๊ย แก้มจัดโต๊ะให้ก็เกือบทำเอกสารสำคัญหาย รู้รึเปล่าว่าถ้ามันหายขึ้นมาจริงๆ บริษัทเราจะเสียหายมากแค่ไหน พอจัดตู้หนังสือก็เอาที่คั่นหน้าที่ที่อ่านค้างไว้ออกหมด เรื่องทำความสะอาดนี่ก็เหมือนกัน"

"แก้มไม่ติเองที่ยุ่งไม่เข้าเรื่อง" ไม่ต้องรอให้เขาสาธยายจนหมดหรอก ยังไงเธอก็ผิดเสมอในสายตาเขา ทำดีก็แค่เสมอตัว พลัดไปบ้างก็โดนเทศน์จนหน้าตาจะหล่นแบบนี้แหละ ถ้าเป็นคนอื่นพูดจาแบบนี้ล่ะก็แก้มใสจะไม่ใส่ใจเลย แกล้งทำหูทวนลม อยากพูดก็พูดไป แต่พอเป็นพีมาร์ค ถึงจะแกล้งไม่สนใจยังไงแต่มันก็ยังได้ยินแล้วก็เสียใจทุกที

ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ด้วยนะ

"มีเหตุผลหน่อยแก้ม เป็นผู้ใหญ่แล้วนะ ไม่ใช่เด็กสามขวบที่จะพูดกันดีๆ ไม่รู้เรื่อง" เธอเฉยๆ ไม่สบตาเขาก็กแล้ว "อย่าเข้ามายุ่งในท้องทำงานพี่อีก คงไม่ต้องให้ถึงขั้นล๊อคห้องเวลาที่พี่ไม่อยู่ใช่ไหม"

"พี่มาร์ครำคาญแก้มขนาดนั้นเลยหรือคะ" रिमฝีปากบางที่เม้มสนิทตลอดเวลาที่เขาพูดถามขึ้นบ้าง

ชายหนุ่มตอบตัวเองได้ทันที เขาไม่ถึงกับรำคาญแก้มใส แต่บางอย่างที่เธอทำมันเริ่มเข้าขั้นจู้จี้จ้านวุ่นวายกับความเป็นส่วนตัวของเขามากเกินจะรับได้ เขาจึงเลือกตอบอีกอย่าง

"ใช่ รำคาญ" *ตัดปัญหาซะ จะได้เลิกวุ่นวายซะที* แต่พอเห็นมือบางยกขึ้นปาดหน้าตากลับสะอื้นก็ทำเอาคนหนึ่งซึ่งอึ้งไปเหมือนกัน

"เดี๋ยวจะเรียกประชนอมมาเก็บเศษแก้วให้นะคะ" เธอบอกก่อนที่จะก้าวออกไป แต่ยังไม่ทันพ้นห้องร่างบางก็หันกลับเดินตรงมาที่เขา เขย่งปลายเท้าซึ่งก็ช่วยให้สูงเกินไหล่ได้นิดเดียวเท่านั้น *อะไรกันอีกล่ะแม่ตัวดี*

"พี่มาร์คใจร้าย" रिमฝีปากบางเซ็ดขึ้นน้อยๆ ต่อว่าแล้วสะบัดหน้าจนผมปลิว เดินลืวๆ ออกไป ทิ้งให้เขายืนงง *ตกลงเมื่อกี้ที่พูดไปตั้งมาก เธอเข้าใจบ้างรึเปล่านะ*

บทที่ 2

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะประตูทำให้ชายหนุ่มละลายตาจากจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้า นาฬิกาบนโต๊ะบอกเวลาห้าทุ่มเศษ จะเป็นใครไปไม่ได้ที่กล้ำรบกวนเขาในเวลาแบบนี้ ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งที่นอนเขาออกไปตั้งแต่ตอนเย็นก็คงเป็นผู้หญิงอีกคนที่มองอย่างคาดโทษเมื่อตอนรับประทานอาหารค่ำ

"เข้าไปได้มั๊ยจ๊ะ" คนที่ถือวิสาสะเปิดประตูเข้ามาก่อนหน้านี้ยังเสียงไม่ยอมก้าวเข้ามาในขณะที่เขารีบลุกจากเก้าอี้ตรงไปโอบเอวเธออย่างเอาใจ
"ทำไมจะไม่ได้ล่ะครับ"

"งานยุ่งมากรีเปล่า จะได้ไม่กวน"

"ไม่หอรอกครับ" *ถึงจะงานยุ่งมากแค่ไหน แต่กับเธอคนนี้เข้ามามีเวลาให้เสมอ*

แม้จะอายุกว่าห้าสิบปี แต่หากเปรียบเทียบกับคนในวัยเดียวกัน คุณมันหนายังแลดูอ่อนวัยกว่ามาก อาจเป็นเพราะท่านเป็นคนอารมณ์ดี ยิ้มง่าย แต่ที่แน่ๆ ไม่ใช่กับเขาในตอนนี้

"ตึกแล้ว ทำไมคุณแม่มยังไม่นอนล่ะครับ"

คุณหมั่นทนนานั่งมองหน้าลูกชายสุดที่รักที่ทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราวกับ
วัตถุประสงค์ของท่าน

"แม่มีเรื่องอยากจะถาม"

"ก็ถามมาสิครับ" ชายหนุ่มนั่งลงข้างๆ บนชุดรับแขกตัวเดียวกัน
ตั้งท่าเตรียมพร้อมตอบคำถามจนท่านเองนึกหมั่นไส้

"มาร์คไปทำอะไรห้อง"

ผิดจากที่คิดซะทีไหน "หิ ไปฟังอะไรคุณแม่อีกล่ะครับ" น้ำเสียง
เอือมระอา

"เห็นห้องเป็นเด็กช่างฟังไปได้ แค่เห็นแม่ก็รู้แล้ว นั่งซิมหน้าจอย
ออกอย่างนั้น ถามอะไรก็ว่าแก้มไม่ตีเอง"

ฉลาดนักนะแม่ตัวดี ไม่ยอมพูดออกมาตรงๆ แต่แค่นี้ก็เรียก
คะแนนสงสารได้มากนัก แถมยังทำให้คุณแม่มาเล่นงานเขาได้อีกต่อ

"ห้องยังเด็ก อย่าไปดุดะไรนักเลย" คุณหมั่นทนทนเข้าข้างลูกสาวเต็มที

"ยังเด็ก แก้มนะหรือครับยังเด็ก" ชายหนุ่มส่ายหน้า "คุณแม่ครับ
แก้มไม่ใช่เด็กหญิงแก้มใสของคุณแม่อีกต่อไปแล้วนะครับ อายุก็เกือบจะ
ยี่สิบสามแล้ว เรียนก็จบปริญญาแล้วด้วย นี่ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นอาจจะ
แต่งงานมีลูกไปแล้วก็ได้"

"พูดอะไรอย่างนั้นมาร์ค"

เขารู้ว่าคุณแม่ไม่พอใจนักแต่จะไม่พูดก็ไม่ได้ เขาไม่อยากทำร้าย
จิตใจท่าน แต่ถ้าปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปมันก็เป็นผลเสียกับทุกคน
โดยเฉพาะแก้มใส

"ผมทราบดีว่าคุณแม่รักแก้มมาก แต่การที่พยายามปกป้องไปซะ
ทุกอย่าง เก็บแก้มไว้กับตัวคุณแม่เองแบบนี้ บอกตรงๆ ครับว่าผมกลัว"

"กลัว?" น้ำเสียงของผู้สูงวัยบ่งบอกถึงความไม่เข้าใจ

"ครับ กลัว คุณแม่ลองคิดดูสิครับ เราสองคนไม่มีใครที่จะคอย
ปกป้องดูแลแก้มไปได้ตลอดชีวิตนะครับ วันหนึ่งลูกสาวคุณแม่ก็จะต้อง

เลือกทางเดินของตัวเอง แล้วถ้าวันนั้นแก้มยังดูแลตัวเองไม่ได้ แก้มจะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง"

"ใช่ มาร์ค แม่นะคงอยู่ปกป้องน้องตลอดไปไม่ได้แน่ แต่ลูกทำได้นี่" คุณหมั่นทนาตอบกลับโดยไม่ใช้เวลาคิดนาน

ทำไมคุณแม่มยังไม่ยอมเข้าใจสักที เขาอยากถาม

ตั้งแต่น้ำแก้ว เพื่อนรักของท่านจากไป แก้มใส่กิ๊กลายมาเป็นลูกสาวตัวน้อยของบ้านดาร์ลตัน ทั้งแต่็ดและคุณแม่อรักและเอ็นดูเธอหนักหนาที่ได้ลูกสาวอีกคนสนใจ แต่จะสนใจมากขึ้นไปอีกถ้าลูกสาวที่เติบโตขึ้นมา นั้นจะเปลี่ยนฐานะมาเป็นสะใภ้ ซึ่งตัวเขาเองก็รู้ถึงความต้องการของท่านทั้งสองอยู่เต็มอก

"แก้มเป็นน้องสาวผมครับ"

คุณหมั่นทนาสบตาลูกชาย ทั้งเธอและสามีคิดอยู่เสมอว่าวันหนึ่งสิ่ง ที่หวังไว้จะเป็นจริง แต่เมื่อชายหนุ่มยืนยันหนักแน่นแบบนี้ เธอเองก็งุนงง "แล้วจะให้แม่ทำยังไง"

ชายหนุ่มขยับเข้าใกล้มารดาอีกนิดพร้อมกุมมือท่านไว้ "ปล่อยแก้มบ้างสิครับ ให้ลูกสาวของคุณแม่ไปมีสังคมของตัวเองบ้าง ตอนนี่แก้มก็เหมือนนกน้อยในกรงทอง ถึงเวลาที่ต้องสอนบินกันแล้ว อาจจะเข้าไปสักหน่อย แต่เราต้องช่วยกันสอนให้แก้มเข้มแข็งพอที่จะเผชิญกับสิ่งต่างๆ ได้"

ลูกชายของท่านมีเหตุผลเพียบพร้อมเสมอ หรือทุกอย่างที่ท่านและสามีเข้าใจจะเป็นการคิดเข้าข้างความต้องการของตัวเองมากเกินไป

Ring Ring...Ring Ring...

"Hello, Michel's speaking"

"ไมค์คะ ฉันเอง"

มิสเตอร์ดาร์ลตันจำเสียงภรรยาได้ทันที "เป็นอะไรรีบล่าคุณ นีดีก

แล้วไม่ใช่เหรอ" ที่เขานั่งทำงานอยู่ขณะนี้เป็นเวลาใกล้เที่ยง แสดงว่าที่เมืองไทยก็ต้องเที่ยงคืนกว่าๆ แล้ว

"ค่ะ แต่ฉันมีเรื่องไม่ค่อยสบายใจนิดหน่อย เลยอยากคุยกับคุณ" น้ำเสียงแบบนี้ของภรรยาไม่เคยเป็นเรื่องอื่นไปได้ "มาร์คล่ะสิ"

"ก็ไม่ใช่เชิงหรอกค่ะ ฉัน...เอ่อ...คุยกับลูก...ไม่ค่ะคะ ยิ่งนานวันเข้าฉันก็ยิ่งไม่มั่นใจว่าที่เราคิดกันไว้มันจะเป็นไปได้"

"เรื่องเดิม เขาว่าไงบ้างล่ะ" พุดพลางปิดแฟ้มเอกสารในมือ หยิบรูปเด็กหญิงที่ยิ้มร่าเรียงขึ้นพิจารณา

"มาร์คว่าฉันโอ้ยัยหนู่มากไป เลี้ยงแก่ให้เป็นนกน้อยในกรงทอง น่าจะปล่อยไปให้ออกไปบินไปมีอิสระบ้าง" แล้วเสียงหัวเราะที่ส่งผ่านมาตามสายก็ทำให้คุณฉันทนาทีกสงสัย "คุณก็คิดอย่างนั้นหรือคะ"

"ไม่ใช่ๆ" มิสเตอร์ดาร์ลตันรีบปฏิเสธ เขาเพียงนึกขำลูกชายเท่านั้น "ผมก็แค่คิดว่าถ้าจะเปรียบยัยหนูเป็นนกน้อยปล่อยไปหัดบินจริงๆ ล่ะก็ คงต้องตามกันแบบไม่ให้พลาดสายตา นกอย่างยัยหนูใครเห็นเข้าก็คงอยากจับใส่กรงกันทั้งนั้นแหละ"

"ก็แน่สิคะ น่ารักออกอย่างนั้น" แล้วลูกชายของท่านล่ะ ไม่เห็นว่า ยัยหนูน่ารักบ้างหรือไง ถึงได้ตั้งป้อมปฏิเสธอยู่ท่าเดียว

"แล้วลูกชายเราที่เหลือจะเดือดร้อนตามตะครุบนกน้อยกลับเข้ากรงเก็บไว้อย่างเดิมแทบไม่ทัน"

"คุณแน่ใจขนาดนั้นเลยหรือคะ หรือมีอะไรที่ฉันยังไม่รู้" ท้ายเสียงคาดคั้น

มิสเตอร์ดาร์ลตันยังสับสนเช่นเดิม แล้วค่อยเริ่มชี้ประเด็นที่ทำให้ท่านแน่ใจตั้งแต่แรก "เราก็คือพอๆ กันนั่นล่ะ แต่คุณอาจจะลืมอะไรไปบางอย่าง"

"ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี"

"มาร์คมาอยู่อเมริกาตั้งแต่อายุเท่าไรคุณ"

"ก็ลืบสองไงคะ"

"ใช่ โทม่าในวัฒนธรรมตะวันตกจนเป็นหนุ่ม คุณคิดว่าเขาควรจะเป็นห่วงน้องสาวแค่นั้น"

"เอ๊ะ คุณนี่ เล่นเกมยี่ลืบคำถามอยู่ได้ แต่ถ้าจะถามว่า 'ควร' ห่วงแค่นั้น นี่คุณหมายความว่า..." ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงบ่งบอกความยินดีอย่างปิดไม่มีติด

"ก็ใช่สิคุณ จำได้มั๊ยว่าตอนที่ย้ายหนูมาเที่ยวที่นี่เมื่อสองสามปีก่อน นายพีท ลูกชายแพมกับสติฟมาขอเดทกับย้ายหนูแล้วเราก็นุญาติไปนะ มาร์คนี่ไม่ติดแค่นั้น สุดท้ายก็ทนไม่ได้ ต้องไปตามย้ายหนูกลับมาตั้งแต่นั้นยังไม่สามทุ่ม ในขณะที่เราเป็นพ่อแม่กลับไม่รู้ลืบอะไร"

"นั่นก็เป็นห่วงนะคะ แต่รู้ว่าพีทเป็นเด็กดี แล้วบ้านนั้นก็ไว้ใจได้" ท่านแก่

"นั่นสิ มาร์คก็รู้ข้อนี้ดีนี่ แล้วทำไมถึงไม่คิดแบบคุณล่ะ แล้วกับหนุ่มๆ คนอื่นที่มาสนใจย้ายหนู แต่ก็โดนลูกชายเราทางปึกกันทำออกไปจนหมด หนูมออเมริกันที่ไหนเขาห่วงน้องสาวกันแบบนี้"

รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าหากแต่ยังไม่แน่ใจนัก "แล้วทำไมตอนนี้ถึงได้ผลลักละเลยส่งกันเสียจริงล่ะคะ"

มิสเตอร์ดาร์ลตันเข้าใจดี แค่ลูกสาวตัวน้อยมาเที่ยวบ้างเป็นครั้งคราว ยังทำเอาลูกชายเขาไม่เป็นอันทำอะไร แล้วนี่ต้องอยู่ด้วยกัน เจอกันทุกวัน ถ้าตอนนี้นายมาร์คไม่ข่มใจผลลักละก็ไปเป็นแค่น้องสาวล่ะก็ ชายหนุ่มต้องรู้ว่าชีวิตของเขาต้องเสียสมดุลเพราะน้องสาวแก้มใสๆ เป็นแน่

"อย่าไปเร่งเร้าอะไรนักเลย ปล่อยให้ไปบ้าง ถึงเวลานายมาร์คก็รู้อเอง นั่นแหละว่าควรจัดการยังไง คุณเองก็เหมือนกัน ดูแลสุขภาพด้วยนะ ผมเป็นห่วง"

ไม่ว่าวันเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนแต่ความห่วงหาอาทรของมิสเตอร์ดาร์ลตันและคุณมัทธนายังมีให้กันอย่างแน่นแฟ้นเสมอ

"คุณด้วยนะคะ อย่าโหมงานมากนัก ไม่สำคัญนักก็ให้คนอื่นทำแทน
ไปบ้างเถอะ แล้วยังไงถ้าสองคนนี่ไม่เกรกันมาก ฉันจะไปหาหะคะ"

"ตกลงครับ ดูแลตัวเองนะ"

"เช่นกันค่ะ...บาย" คุณมันหนายิ้มออกหลังวางสายจากสามมี ก่อนบอก
กับตัวเองว่า แม่จะคอยดูลูกชายคนเก่งจัดการกับตัวเองแล้วก็น้องสาว
สุดที่รัก อยากรู้นักว่าจะปากหนักใจแข็งไปได้นานแค่ไหน

บทที่ 3

ปกติหลังจากเลิกงานหรือวันหยุด แก้มใสจะคอยตามตอแยเขาตลอด ขอให้พาไปเที่ยวที่นั่นไปช้อปปิ้งที่นี่ อยากรู้อยากเห็น ทานข้าวนอกบ้าน สรรหากิจกรรมที่ทำให้เขาเหนื่อยกว่าทำงานทั้งสัปดาห์ แต่นี่หลายวันแล้วที่เขาสังเกตได้ว่าเธอตั้งใจหลบหน้า วันนี้ชายหนุ่มเลยแกล้งเกาะติดคุณแม่จนตา *ดูสิว่าจะหลบกันไปได้สักแค่ไหน*

"คุณแม่ขา น้ำส้มค่ะ แก้มคั่นเองกับมือเลยนะคะ" หญิงสาวยิ้มสดใส วางแก้วน้ำส้มลงตรงหน้าคุณแม่ของเธอซึ่งนั่งรับลมอยู่ที่เก้าอี้นั่งเล่นริมสนาม

"อ้าว มีแก้วเดียวหรือแก้ม ใจดำจัง"

เธอหันมองเขาแล้วรีบหลบตา "เห็นพีมาร์คเต็มแต่กาแฟนี่คะ รอเดี๋ยวก็แล้วกัน แก้มจะไปคั่นมาให้"

เขามองร่างบางที่เดินจ้อยออกไปแล้วนึกหงุดหงิด ให้เธอกระบังกะบอนท่าแสนงอนใส่เขายังดีเสียกว่าทำท่าสลดประหยัดคำพูดแบบนี้

ชายหนุ่มออกมายืนริมระเบียง สมองของเขากำลังคิดหาคำตอบ

ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงรู้สึกว่ารุ่นอยู่ลึกๆ กับแค่การที่แก้มใสไม่พูดจา แถมทำท่าว่ากลัวเขาเต็มที

สายตาเหลือบลงไปเห็นร่างบาง *นั่งตากน้ำค้างทำไมนะ* แก้มใสทำให้เขาหงุดหงิดได้อีกแล้ว หลังอาหารคำก็เห็นแม่จอมยุ่งกลับไปนั่งเล่นอยู่ที่ริมสนาม *นี่ก็ดีกแล้ว ไม่หลับไม่นอนหรือ*

"ที่นั่งด้วยคนได้มัย" ดูท่าทางเธอคงตกใจเหมือนกันที่เห็นเขา

"เอ่อ...คะ แก้มกำลังจะไปนอนพอดี"

"เดี๋ยวแก้ม ยังโกรธพี่อยู่หรือเปล่า"

"เปล่าค่ะ" *แก้มแค่น้อยใจแล้วก็เสียใจต่างหาก*

"เปล่าแล้วทำไมไม่คุยกันเลย"

"ก็แก้มไม่มีอะไรจะคุยนี่คะ"

"อืม..." ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้ก่อนยื่นกล่องช็อกโกแลตขนาดย่อมมาตรงหน้า

"แก้มไม่ใช่เด็กๆ ที่ต้องเอาขนมมาล่อนะ"

"จะเอารีเปล่า"

มือเรียวยาวยื่นไปรับขนมจากมือเขา กล่องใสทำให้เห็นช็อกโกแลตก้อนน่ารักที่เรียงรายอยู่เต็มกล่อง "ขอบคุณค่ะ เอามาจากไหนคะ"

"ไปธุระมาพอดีแถวนี้มีร้านช็อกโกแลตโฮมเมด ก็เลยลองลงไปดู"

เธอไม่หวังหรือกว่าเขาตั้งใจจะซื้อให้ คงมีใครซื้อมาฝากเขาอีกทีนั่นแหละ แต่พอได้ยินอย่างนี้รอยยิ้มก็เต็มขึ้นที่มุมปาก แก้มใสๆ เป็นสิริระเรื่อ ฝ่ายชายหนุ่มเองก็พอใจที่ได้เห็นอย่างนั้น

"แล้ว...ไม่รำคาญแก้มแล้วหรือคะ" *โธ่เอ๊ย ก็มันทนไม่ไหวหรือน่าอยู่ๆ พี่มาร์คก็มาทำดีด้วยแบบนี้*

ไม่มีคำตอบใดจากปากเขานอกจากแวตตาที่แสนเอ็นดู มือแข็งแรงลูบไปจนสุดความยาวของเส้นผม ก่อนจับศีรษะได้รูปโยกเบาๆ